

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w XVII Wydziale Karnym-Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Olejnik

Protokolant: st. sekr. sąd. Joanna Kujawa

przy udziale Prokuratora Wojskowej Prokuratury Okręgowej del. do Prok. Okręg. w Poznaniu Agnieszki Hildebrandt
po rozpoznaniu w dniu 19 października 2015r.

sprawy **J. B., M. B.**

oskarżonych z art. 207§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Śremie

z dnia 3 czerwca 2015r., sygn. akt. II K 118/15

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.
2. zwalnia oskarżonych od zapłaty Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym od opłaty za drugą instancję.

SSO Sławomir Olejnik

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Śremie z dnia 3 czerwca 2015 r., sygn. akt 118/15, postępowanie przeciwko J. B. i M. B., oskarżonym o popełnienie przestępstwa z art. 207 § 1 kk na szkodę V. B., warunkowo umorzono na okres 2 lat próby (k. 232-232v).

Powyższe rozstrzygnięcie zostało zaskarżone w całości przez obrońcę J. B. i M. B. (k. 243-245).

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonych J. B. i M. B. nie zasługiwała na uwzględnienie.

Mając na uwadze zebrany w sprawie materiał dowodowy, uznać należy, iż Sąd I Instancji na podstawie zebranego i wszechstronnie ocenionego materiału dowodowego poczynił trafne ustalenia faktyczne, zgodne z zasadami logicznego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego. Wyrazem sędziowskiego przekonania w wymienionej kwestii pozostaje uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia. Sąd Rejonowy szczegółowo ustosunkował się do każdego z dowodów wskazując, które z faktów uznał za udowodnione i na jakich w tej mierze oparł się dowodach oraz dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. W oparciu o tak ustalony stan faktyczny prawidłowo wywiódł o winie oskarżonych odnośnie zarzucanych im czynów. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku spełniało przy tym wszystkie wymagania określone w art. 424 k.p.k., co umożliwiło jego kontrolę instancyjną. Sąd Okręgowy nie dopatrywał się też występowania w sprawie bezwzględnych podstaw odwoławczych.

W pierwszej kolejności należy zaznaczyć, iż nie ma racji obrońca oskarżonych, który zarzucił zaskarżonemu rozstrzygnięciu obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 101 § 2 kk, poprzez nieuwzględnienie przez Sąd I instancji okoliczności ustania karalności przestępstwa prywatnoskargowego z upływem roku od czasu, gdy pokrzywdzony dowiedział się o osobie sprawcy, wobec czego oskarżeni zostali skazani pomimo przedawnienia karalności zarzucanego mu czynu.

Mianowicie skarżący pomija okoliczność, iż w przedmiotowej sprawie postępowanie weszło w fazę in personam, gdy przedstawiono oskarżonym J. B. i M. B. zarzuty, a miało to miejsce w maju 2014 r. (k. 54 i 55). Z kolei oskarżonym postawiono zarzut czynu zabronionego na szkodę pokrzywdzonej V. B., którego mieli się dopuszczać w okresie od około 2009 roku do 25 lutego 2014 r. Tym samym postępowanie przeciwko oskarżonym zostało wszczęte przed upływem roku kiedy pokrzywdzona powzięła wiadomość o osobach sprawców. Z kolei akt oskarżenia przeciwko J. B. i M. B. został skierowany do sądu w dniu 26 listopada 2014 r. (k. 154-156), a więc również przed upływem rocznego terminu od momentu, gdy V. B. powzięła wiadomość o osobach sprawców.

W tej sytuacji, mając również na uwadze treść art. 102 kk, nie sposób uznać, iż na gruncie niniejszej sprawy doszło do przedawnienia karalności czynów zarzucanych oskarżonym J. B. i M. B..

Tym samym mając na uwadze powyżej przedstawioną argumentację, wobec uznania, iż w przedmiotowej sprawie nie doszło do przedawnienia karalności, nie sposób było uwzględnić kolejnego z zarzutów podniesionych przez obrońcę oskarżonych J. i M. B., który podnosił, iż na gruncie niniejszej sprawy miało dojść do obrazę przepisów prawa procesowego tj. art. 17 § 1 pkt 6 kpk, poprzez niewłaściwe zastosowanie w postaci nieuwzględnienia negatywnej przesłanki procesowej, tj. przedawnienia karalności czynu z art. 216 § 1 kk.

Z wyżej wymienionych względów Sąd Okręgowy w Poznaniu, na podstawie art. 437 § 1 kpk utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd orzekł na podstawie art. 624 § 1 kpk oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz.U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) - zwolniono oskarżonych od uiszczenia owych kosztów uznając, iż stanowiłoby to dla nich zbyt dużą uciążliwość.

SSO Sławomir Olejnik